

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 marca 2013 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 3.152,74 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Odszkodowanie to obejmuje koszty najmu przez poszkodowanego auta zastępczego w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej, której sprawca ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń (pozew, k. 2–14).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła trzy zarzuty: nie wykazania konieczności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego oraz zakwestionowała czas naprawy i stawkę czynszu najmu (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 44-50).

Pismem z dnia 20 grudnia 2013 roku powódka rozszerzyła powództwo do kwoty 3.809,56 złotych (k. 210-213).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 1 października 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący współwłasność A. M. i J. M. (dalej: poszkodowani). Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W..

(dowód: okoliczność niesporna)

W dniu 1 października 2012 roku zgłoszono szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, a w dniu 3 października 2012 roku doszło do oględzin przednaprawczych przez pracownika pozwanego zakładu ubezpieczeń. W dniu 8 października 2012 roku przyjęto uszkodzony pojazd do naprawy. W dniu 9 października 2012 roku wysłano do ubezpieczyciela sporządzoną przez serwis kalkulację naprawy oraz zgłoszono konieczność wykonania dodatkowych oględzin. W tym samym dniu doszło do dodatkowych oględzin. W dniu 10 października 2012 roku dostarczono do serwisu zatwierdzoną kalkulację naprawy i zamówiono części zamienne, które otrzymano w dniach 11 października, 16 października i 18 października 2012 roku. W dniu 22 października 2012 roku zakończono naprawę i wydano pojazd poszkodowanemu.

(dowód: arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 37)

W okresie od dnia 8 października 2012 roku do dnia 22 października 2012 roku A. M. i J. M. korzystali z pojazdu zastępczego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajętego od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na podstawie umowy najmu (...) nr (...) z dnia 8 października 2012 roku. Wysokość czynszu najmu wyniosła 4.597,74 złotych brutto.

(dowód: umowa najmu (...) z dnia 8 października 2012 r., k. 30-33; pełnomocnictwo – k. 34; cennik (...) k. 35; oświadczenie dla ubezpieczyciela – k. 36; control card – k. 64-65)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 8 października 2012 roku A. M. i J. M. przelali na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu w (...)

spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. pojazdu zastępczego, przysługującą im w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 1 października 2012 roku, likwidowaną przez C..

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 8 października 2012 roku, k. 29; pełnomocnictwo, k. 34)

W dniu 31 października 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.597,74 złotych brutto tytułem kosztów najmu auta zastępczego marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 8 października 2012 roku do dnia 22 października 2012 roku (14 dni).

(dowód: faktura VAT, k. 38)

Pismem z dnia 6 listopada 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wezwała (...) spółkę akcyjną V. (...) z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 4.597,74 złotych brutto. Pismo to zostało doręczone w dniu 9 listopada 2012 roku.

(dowód: pismo z dnia 6 listopada 2012 roku, k. 49-51; zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 52-53)

Na podstawie decyzji z dnia 4 stycznia 2013 roku pozwana przyznała i wypłaciła kwotę 788,13 złotych.

(dowód: okoliczność niesporna; decyzja z dnia 4 stycznia 2013 roku – k. 135)

Przy uwzględnieniu przewidzianego w kosztorysie naprawy nakładu pracy koniecznego dla usunięcia stwierdzonych uszkodzeń, wymiaru czasu pracy warsztatu (...), czasu oczekiwania na części zamienne oraz dni wolnych od pracy, po przyjęciu samochodu B. nr rej. (...) do warsztatu w dniu 8 października 2012 roku i niezwłocznym przystąpieniu do wykonania robót, możliwe było wykonanie naprawy w okresie do dnia 22 października 2012 roku. W konsekwencji uzasadniony i konieczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu powinien wynosić maksymalnie 14 dni kalendarzowych, tj. 10 dni roboczych.

Stawki czynszu najmu na rynku lokalnym W. w październiku 2012 roku pojazdu zastępczego klasy porównywalnej z B. (...) przy wynajmie na czas naprawy, tj. 14 dni mieściły się w granicach od 194 złotych do 450 złotych brutto za dobę.

(dowód: opinia biegłego sądowego J. Z. – k. 184-194; ustne wyjaśnienia biegłego złożone na rozprawie w dniu 19 września 2014 roku)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach przyznanych przez drugą stronę (okolicznościach niespornych), dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz opinii biegłego sądowego J. Z..

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba

że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC z sprawcą szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym wypadku z kolizją drogową.

W przedmiotowym procesie pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych zdarzenia, swojej odpowiedzialności (co do zasady) za wyrządzoną szkodę oraz ważności umów najmu oraz przelewu wierzytelności. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła, że powódka nie wykazała konieczności najmu pojazdu zastępczego oraz zarzuciła zbyt długi czas naprawy i zbyt wysoką stawką czynszu najmu.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu należy wskazać, iż zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11) odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki za najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego w trakcie kolizji skutkuje tym, że ma on prawo wynająć pojazd zastępczy i pozostaje to w związku przyczynowym z kolizją w rozumieniu powyższego przepisu. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jego uszkodzenia stanowi szkodę majątkową bez względu na rodzaj działalności lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Jeżeli więc poszkodowany poniósł koszty wynajmu pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków zdarzenia podlegającego wyrównaniu. Z oświadczenia poszkodowanych wynika, że pojazd uszkodzony był wykorzystywany do dojazdu do pracy i załatwiania spraw osobistych oraz że poszkodowani nie dysponowali innym pojazdem i nie korzystali z prawa najmu pojazdu zastępczego z innego tytułu (k. 67). Pozwana nie zgłosiła wniosków dowodowych mających na celu wykazanie okoliczności przeciwnych.

Pozwana zakwestionowała również zgłoszone w pozwie roszczenie co do wysokości - zakwestionowała długość okresu naprawy uszkodzonego pojazdu oraz będący jego odpowiednikiem czas korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego, a także stawkę czynszu najmu. Pozwana celem wykazania powyższego zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego J. Z., uzasadniony i konieczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu powinien wynosić maksymalnie 14 dni kalendarzowych, tj. 10 dni roboczych, a naprawa powinna zakończyć się w dniu 22 października 2012 roku. Stawki czynszu najmu na rynku lokalnym W. w października 2012 roku pojazdu zastępczego klasy porównywalnej z B. (...) przy wynajmie na czas naprawy, tj. 14 dni mieściły się w granicach od 194 złotych do 450 złotych brutto za dobę.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanej biegły złożył ustne wyjaśnienia, w których podkreślił, że data złożenia zamówienia na części zamienne wynika z arkusza naprawy pojazdu. Wskazane tam daty dostarczenia części zamiennych są wiarygodne biorąc pod uwagę, że niektóre z nich musiały być sprowadzane z Niemiec. Ponadto należało wziąć pod uwagę, że w międzyczasie były dwa dni wolne od pracy (13 i 14 października 2012 roku).

Opinia biegłego jest opinią jasną, logiczną i przekonującą. Po złożeniu przez biegłego ustnych wyjaśnień żadna ze stron opinii nie kwestionowała, nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub dowodu z opinii innego biegłego.

W związku z powyższym uzasadniony był najem pojazdu zastępczego w okresie od dnia 8 października 2012 roku do dnia 22 października 2012 roku (tj. w okresie uzasadnionej naprawy), czyli cały okres najmu. Również przyjęta przez strony stawka czynszu najmu, tj. 267 złotych netto za 1 dobę mieściła się w zakresie stawek występujących na rynku lokalnym. Należy bowiem podkreślić, że przyjęta przez strony stawka czynszu tak długo pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, jak długo nie odbiega znacząco od stawek rynkowych.

Z zaakceptowanego przez najemców cennika wynika, że czynsz najmu wynosił 4.597,74 złotych, stąd po uwzględnieniu wpłaty dokonanej przez pozwaną przed procesem (788,18 złotych), uzasadnione było całe dochodzone pozwem żądanie.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze fakt, że wniosek o wypłatę odszkodowania został doręczony pozwanej w dniu 9 listopada 2012 roku (k. 53), uzasadnione było żądanie odsetek ustawowych od dnia 10 grudnia 2012 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Na koszty te, poniesione przez powódkę składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 158 złote, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 600 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanej jako strony przegrywającej proces kwotę 33 złotych tytułem nie uiszczonej przez powódkę opłaty od rozszerzonej części pozwu.